

ΕΤΟΣ 70όν

15 Μαΐου 2022

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 20 (3598)

ΜΙΑ ΦΟΒΕΡΗ ΑΣΘΕΝΕΙΑ

Κυριακή του Παραλύτου της Ίερουσαλήμ σήμερα καί ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία μᾶς ὑπενθυμίζει ἓνα θαυμαστό γεγονός ἀπό τό κατά Ἰωάννην Εὐαγγέλιο, χωρίς νά μᾶς ἀπομακρύνει οὔτε ἀπό τό πασχάλιο κλίμα τῆς περιόδου, οὔτε ἀπό τό περιβάλλον τῆς Ἁγίας Πόλεως. Ὁ Ἰησοῦς συναντᾷ ἓνα βασανισμένο ἄνθρωπο καί τόν θεραπεύει ἀπό τή φοβερή ἀσθενεία του. Ἀνάλογα θαύματα ὁ Ἰησοῦς εἶχε ἐνεργήσει πάμπολλα, πάντοτε διακριτικά, ἀπό τά ὁποῖα ἄλλα ἀναφέρονται στά Εὐαγγέλια καί ἄλλα ὄχι. Στήν προκειμένη περίπτωση, πάντως, τό ἐνδιαφέρον δέν ἐστιάζεται τόσο στό ἴδιο τό θαῦμα, ὅσο στή στιχομυθία τοῦ Ἰησοῦ μέ τόν ἀσθενή, ἡ ὁποία προηγεῖται, καθῶς καί σέ ὅσα ἐπακολουθοῦν.

Ὁ πόθος τῆς θεραπείας

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς προσεγγίζει τόν παράλυτο ἄνθρωπο, γνωρίζει ἀσφαλῶς πολύ καλά τήν κατάσταση τῆς υγείας του ἀλλά καί τῆς ψυχῆς του. Ἡ ἐρώτηση πού τοῦ ὑποβάλλει φαντάζει ἀφελῆς: «Θέλεις υγίης γενέσθαι;». Ἡ ἀπάντηση στό ἐρώτημα αὐτό θεωρητικά εἶναι αὐτονόητη: «Μά καί βέβαια θέλω! Καί ποιός δέν θά τό ἤθελε;». Ἴσως γι' αὐτόν τόν λόγο ὁ ἀσθενής παραλείπει τήν ἀπόκριση, παραπονούμενος ὅτι δέν τοῦ παρέχεται ἡ πολυπόθητη αὐτή δυνατότητα. Καί ὅμως, ἡ ἀπλή αὐτή ἐρώτηση, κάθε ἄλλο παρά περιττή εἶναι γιά τόν καρδιογνώστη Χριστό.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὁ ἄνθρωπος μετά τήν ἔξωση ἀπό τόν Παράδεισο βασανίζεται καί ὑποφέρει παντοιοτρόπως. Πολλές φορές μάλιστα ἀποδίδει τήν κακοπάθειά του στόν ἴδιο τόν Θεό. Εἶναι ὅμως πράγματι ἔτσι; Μήπως πολλές φορές εὐθυνόμεσθε καί ἐμεῖς οἱ ἴδιοι γιά τά δεινά μας; Μήπως ὀρισμένες φορές οἱ περιστάσεις καί οἱ ἀντιξοότητες δέν εἶναι παρά ἓνα ἐξαιρετικά βολικό «ἄλλοθι» γιά νά ἀποποιηθοῦμε μέ εὐκολία

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ιωάν. ε' 1-15)

Ἡ θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα. Ἔστι δὲ ἐν τοῖς Ἱεροσόλυμοις, ἐπὶ τῇ προβατικῇ κολυμβήθρα, ἡ ἐπιλεγομένη ἐβραϊστὶ Βηθεσδά, πέντε στοὰς ἔχουσα. Ἐν ταύταις κατέκειτο πλῆθος πολὺ τῶν ἀσθενούντων, τυφλῶν, χωλῶν, ζηρῶν, ἐκδεχομένων τὴν τοῦ ὕδατος κίνησιν. Ἄγγελος γὰρ κατὰ καιρὸν κατέβαινεν ἐν τῇ κολυμβήθρα καὶ ἐτάρασσε τὸ ὕδωρ· ὁ οὖν πρῶτος ἐμβὰς μετὰ τὴν ταραχὴν τοῦ ὕδατος, ὑγιὴς ἐγένετο, ᾧ δὴποτε κατείχετο νοσήματι. Ἦν δὲ τις ἄνθρωπος ἐκεῖ τριάκοντα καὶ ὀκτὼ ἔτη ἔχων ἐν τῇ ἀσθενείᾳ. Τοῦτον ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς κατακείμενον, καὶ γνοὺς ὅτι πολὺν ἤδη χρόνον ἔχει, λέγει αὐτῷ· Θέλεις ὑγιὴς γενέσθαι; Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ἀσθενῶν· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν· ἐν ᾧ δὲ ἔρχομαι ἐγώ, ἄλλος πρὸ ἐμοῦ καταβαίνει. Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἐγείραι, ἄρον τὸν κράβαττόν σου, καὶ περιπάτει. Καὶ εὐθέως ἐγένετο ὑγιὴς ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἤρε τὸν κράβαττον αὐτοῦ καὶ περιεπάτει· ἦν δὲ Σάββατον ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ. Ἔλεγον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι τῷ τεθεραπευμένῳ· Σάββατόν ἐστιν, οὐκ ἔξεσί σοι ἄραι τὸν κράβαττον. Ἀπεκρίθη αὐτοῖς· Ὁ ποιήσας με ὑγιῆ, ἐκεῖνός μοι εἶπεν· Ἄρον τὸν κράβαττόν σου, καὶ περιπάτει. Ἠρώτησαν οὖν αὐτόν· Τίς ἐστὶν ὁ ἄνθρωπος ὁ εἰπὼν σοι· Ἄρον τὸν κράβαττόν σου, καὶ περιπάτει; Ὁ δὲ ἰαθεὶς οὐκ ᾔδει τίς ἐστιν· ὁ γὰρ Ἰησοῦς ἐξένευσεν ὄχλου ὄντος ἐν τῷ τόπῳ. Μετὰ ταῦτα εὐρίσκει αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ ἱερῷ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἴδε, ὑγιὴς γέγονας· μηκέτι ἀμάρτανε, ἵνα μὴ χειρόν σοί τι γένηται. Ἀπῆλθεν ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἀνήγγειλε τοῖς Ἰουδαίοις, ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ ποιήσας αὐτὸν ὑγιῆ.

τίς δικές μας εὐθύνες; Καί τελικά, εἶναι ποτέ δυνατόν νά θεραπευθοῦμε, ἐάν ἐμεῖς δέν ἀγωνιζόμαστε γιά τόν σκοπό αὐτό;

Τό παράπονο βέβαια τοῦ Παραλύτου φαίνεται εὐλόγο: «Ἄνθρωπον οὐκ ἔχω». Ἀλήθεια, πόση μοναξιά, πόση ἐγκατάλειψη, πόση ἀπογοήτευση δέν κρύβει ἡ τραγικὴ αὐτὴ φράση, καί πόσους ἀνθρώπους διαχρονικά καί οἰκουμενικά δέν ἐκφράζει! Τό παράπονο ὅμως αὐτό δέν ἀπευθύνεται στόν Θεό, ἀλλά στόν συνάνθρωπο. Πῶς εἶναι δυνατόν μέ τόσο κόσμο νά συνωστιζεται στήν Προβατικὴ πύλη καθημερινά, νά μὴν εὐαισθητοποιήθηκε, ἔστω μία φορά, κάποιος περαστικός, ὥστε νά βοηθήσει τό ταλαιπωρημένο αὐτό πλάσμα τοῦ Θεοῦ; Δέν σκέφτηκε ποτέ κανεὶς ὅτι στή θέση τοῦ δῦσμοιρου ἐκείνου ἀνθρώπου θά μπορούσε πολὺ εὐκόλα νά βρίσκεται ὁ ἴδιος; Ἀμειλικτα τὰ ἐρωτήματα, καί θά πρέπει ὁ καθένας ἀπὸ ἐμᾶς νά τὰ θέσει στόν ἑαυτό του.

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Τόν καιρό ἐκεῖνο, ὁ Ἰησοῦς ἀνέβηκε στή Ἱερουσόλυμα. Ὑπάρχει στή Ἱερουσόλυμα, κοντά στήν προβατική πύλη, μιά κολυμβήθρα, πού ἐβραϊκά ὀνομάζεται Βηθεσδά, καί ἔχει πέντε στοές. Σέ αὐτές ἦταν ξαπλωμένο μεγάλο πλῆθος ἀπό ἀσθενεῖς, τυφλοῦς, κουτσούς, παράλυτους, πού περίμεναν νά ἀνακινηθεῖ τό νερό. Γιατί ἀπό καιρό σέ καιρό κατέβαινε ἕνας ἄγγελος στήν κολυμβήθρα καί ἀνατάρασσε τό νερό· ἐκεῖνος λοιπόν πού ἔμπαινε πρῶτος μετά τήν ἀνατάραξη τοῦ νεροῦ γινόταν ὑγιής ἀπό ὅποιοδήποτε νόσημα καί ἂν ὑπέφερε. Ὑπῆρχε ἐκεῖ κάποιος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἔπασχε τριάντα ὀκτώ χρόνια ἀπό τήν ἀρρώστια του. Ὅταν τόν εἶδε αὐτόν ὁ Ἰησοῦς κατάκοιτο, καί ἀφοῦ γνῶριζε ὅτι ἔχει ἤδη πολύ χρόνο ἐκεῖ, τοῦ λέγει: Θέλεις νά γίνεις ὑγιής; Ἀποκρίθηκε σέ αὐτόν ὁ ἀρρωστος: Κύριε, δέν ἔχω κάποιον ἄνθρωπο, ὅστε ὅταν ἀναταραχθεῖ τό νερό νά μέ βάλει στήν κολυμβήθρα· ὅταν ἔρχομαι ἐγώ, κατεβαίνει ἄλλος πρῖν ἀπό ἐμένα. Λέγει σέ αὐτόν ὁ Ἰησοῦς: Σήκω ἐπάνω, σήκωσε τό κρεβάτι σου καί περπάτησε. Ἀμέσως ὁ ἄνθρωπος ἔγινε ὑγιής, καί σήκωσε τό κρεβάτι του καί περπατοῦσε. Ἦταν Σάββατο ἐκείνη τήν ἡμέρα. Ἐλεγον λοιπόν οἱ Ἰουδαῖοι στόν θεραπευμένο: Εἶναι Σάββατο· δέν σοῦ ἐπιτρέπεται νά σηκώνεις τό κρεβάτι. Ἀποκρίθηκε σέ αὐτούς: Ἐκεῖνος πού μέ ἔκανε ὑγιή, ἐκεῖνος μοῦ εἶπε: Σήκωσε τό κρεβάτι σου καί περπάτησε. Τότε τόν ρώτησαν: Ποιός εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος σοῦ εἶπε, σήκωσε τό κρεβάτι σου καί περπάτησε; Ὁ θεραπευμένος ὅμως δέν γνῶριζε ποιός εἶναι· γιατί ὁ Ἰησοῦς ξέφυγε ἐπειδή ὑπῆρχε πλῆθος στό μέρος αὐτό. Κατόπιν ὁ Ἰησοῦς τόν θρῖσκει στόν ναό καί τοῦ λέγει: Βλέπεις, ἔγινες ὑγιής· μήν ἀμαρτάνεις πλέον, γιά νά μή σοῦ συμβεῖ τίποτε χειρότερο. Ἐφυγε ὁ ἄνθρωπος καί ἀνήγγειλε στούς Ἰουδαίους ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ἐκεῖνος πού τόν ἔκανε ὑγιή.

(Ἀπό τή νέα ἔκδοση: Ἡ Καινή Διαθήκη, τό πρωτότυπο κείμενο μέ νεοελληνική ἀπόδοση τοῦ ὁμοτ. καθηγ. Χρ. Βούλαρη, ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

Εἶναι γεγονός ὅτι οἱ ἄνθρωποι κινούμαστε μέ γνώμονα τό ἀτομικό μας συμφέρον, καί δέν εἶναι εὐκόλο νά συνειδητοποιήσουμε ὅτι ὁ διπλανός μας μπορεῖ νά ἔχει περισσότερη ἀνάγκη ἀπό ἐμᾶς. Ὁ κόσμος κρίνει μέ βάση τά δικά του κριτήρια, τά ὁποῖα δέν εἶναι πάντοτε δίκαια. Κάποτε μάλιστα, ὄχι μόνο ἀποστρέφουμε τό βλέμμα ἀπό αὐτόν πού ἔχει ἀνάγκη τῆ βοήθειά μας, ἀλλά παριστάνουμε πώς ἀγνοοῦμε τήν ὑπαρξή του, ἀποφεύγουμε τή συναναστροφή μαζί του καί τόν καταδικάζουμε σέ ἀπομόνωση καί κοινωνικό ἀποκλεισμό. Ἀκόμη χειρότερα, πόσες φορές δέν ἔχει τύχει νά ἀκούσουμε ἢ νά ποῦμε στήν καθημερινότητά μας: «Καλά νά πάθει αὐτός». Ποιοί εἴμαστε ὅμως ἐμεῖς πού θά κρίνουμε τόν διπλανό μας; Ἄς θυμόμαστε λοιπόν κάθε φορά πού μένουμε πεισματικά ἀσυγκίνητοι μπροστά στό δράμα τοῦ συνανθρώπου, ὅτι εἴμαστε ὑπόλο-

15 Μαΐου 2022: ΚΥΡΙΑΚΗ Δ΄ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

«Μνεΐα τῆς τοῦ παραλύτου θεραπείας». Παχωμίου ὁσίου τοῦ μεγάλου († 358).

Αχιλλεΐου ἀρχιεπισκόπου Λαρίσης (δ΄ αἰ.).

Ἦχος: γ΄ – Ἐωθινόν: Ε΄ – Ἀπόστολος: Πράξ. θ΄ 32-42 – Εὐαγγέλιον: Ἰωάν. ε΄ 1-15.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 22 Μαΐου, τῆς Σαμαρείτιδος.

Απόστολος: Πράξ. ια΄ 19-30 – Εὐαγγέλιον: Ἰωάν. δ΄ 5-42.

γοὶ ἔναντι τοῦ Θεοῦ ὄχι μόνο γιά τίς ἁμαρτίες μας, ἀλλά καί γιά τίς εὐεργεσίες πού ἄρνούμαστε νά διαπράξουμε.

Ἡ καταδίκη τῆς εὐεργεσίας

Θά περίμενε κανεὶς ἀπό τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἐπὶ τριάντα ὀκτῶ ἔτη ἄρνούνταν νά τείνουν τό χέρι στόν πάσχοντα, νά ἐπικροτήσουν ἐκείνον πού τό ἔπραξε, ἢ τουλάχιστον νά σιωπήσουν αἰσχυνόμενοι μπροστά στή μεγαλοσύνη τῆς πράξης του, συναισθανόμενοι τό βᾶρος τῆς ἐνοχῆς. Ἄντ' αὐτοῦ, ὅμως, τί πράττουν; Ἀγανακτοῦν, διότι ἀγνόησε δῆθεν τὴν ἀργία τοῦ Σαββάτου. Πόση ἀναλγησία, πόσο βαθιά πνευματική παράλυση, φοβερότερη καί ἀπό τὴ σωματικὴ ἀπὸ τὴν ὁποία ἔπασχε ὁ θεραπευθεὶς! Μοιάζουν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ μὲ ἐκείνον στόν ὁποῖο κάποιος δείχνει τό φεγγάρι, ἀλλὰ ἐκείνος ἐπιμένει νά παρατηρεῖ τό δάχτυλο. Ἄς προσέξουμε, ἀδελφοί μου, καί ἄς ἐλέγχουμε συνεχῶς τὸν ἑαυτὸ μας, ὥστε νά μὴ γινόμαστε καί ἐμεῖς ἀπάνθρωποι, «ἀλλὰ συνιέντες τί τό θέλημα τοῦ Κυρίου». Γένοιτο!

Ἀρχιμ. Ἰ. Α. Α.

Ἐπισκεφεῖτε τό ἠλεκτρονικὸ ἐκκλησιαστικὸ Βιβλιοπωλεῖο
τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας: www.apostoliki-diakonia.com.gr

Παρακολουθεῖτε τό Πρόγραμμα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (www.ecclesia.gr)

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου), Ἀθήνα.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασίου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Μητροπολίτης Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr
